

گزارشی از گشایش نمایشگاه علی خسروی در گالری سهراب

تعبیر «رؤیاهای قرنطینه»

سودابه سوادکوهی: غروب جمعه ۲۹ اردیبهشت ۱۴۰۲ نگارخانه سهراب افتتاحیه شلوغی را پشت سر گذاشت. ساعت ۱۶ این روز این نگارخانه پذیرای نمایشگاهی از جدیدترین آثار علی خسروی با عنوان «رؤیاهای قرنطینه» شد؛ نمایشگاهی شامل حدود ۵۰ تابلو در ابعاد مختلف از آثار سه سال گذشته این نقاش. گرافیسیت و تصویرگر معاصر که همگی حد فاصل سال‌های ۱۳۹۸ تا ۱۴۰۰ و در دوران شیوع بیماری کرونا خلق شده‌اند. علی خسروی را اهالی هنر بیشتر به‌عنوان گرافیسیت و تصویرگر می‌شناسد. او عضو انجمن صنفی طراحان گرافیک ایران است و از سال ۱۳۵۳ به مدت ۲۰ سال با بخش گرافیک انتشارات سرشوش همکاری داشته است؛ اما حالا شاهد وجه دیگری از فعالیت هنری خسروی هستیم، او که سال‌ها به دلیل تمرکز بر تصویرسازی و گرافیک، نقاشی‌هایش را در قالب نمایشگاهی بزرگ و مستقل نمایش نداده بود، اینک به آرزویش رسیده و مجالی برای این کار یافته است. در میانه نمایشگاه در توضیح ایده شکل‌گیری آثار این نمایشگاه، به اواخر سال ۱۳۹۸ اشاره می‌کند که بیماری کرونا همه‌گیر شده و همه دنیا به اجبار به اقامت اجباری در منزل (قرنطینه) رفته بود. شرایط آن زمان، برای خسروی انگیزه‌ای برای کارکردن بیشتر و در واقع توفیق اجباری برای نقاشی و رویاپردازی شد. می‌گوید: «اخبار وحشت‌آور زیاد بود و طبیعتاً فقط نقاشی می‌توانست برای فرار از این وحشت راهگشا و نجات‌بخش باشد. من البته از قبل از آن هم کار نقاشی می‌کردم؛ اما در سه سال همه‌گیری کرونا حدود صد تابلو اجرا کردم که حاصل آن مجموعه «رؤیاهای قرنطینه» شد و در این نمایشگاه بخشی از آن را به نمایش گذاشتم. می‌توانم بگویم که این آثار در خود واجد نوعی رویاپردازی است و با وحشت و هراس نسبی نیست. ندارد، با گردشی در نمایشگاه درمی‌یابیم که بیشتر نقاشی‌ها فیکور زان است؛ زنان خنیاکری که همگی نوازنده هستند و سازهای ایرانی در دست دارند. آثار این مجموعه، آتاتومی دقیق یک انسان را ندارد؛ هرچند کشیدگی اندام‌ها تداعی‌کننده وجود زنانه است. خسروی به این نکته نیز

درباره‌گواهی مالکیت دیجیتالی اثر هنری

مزایا و معایب NFT و تأثیر آن بر محیط زیست

شریم دالوند: با پیشرفت تکنولوژی در زمینه‌های مختلف زندگی، تمدن بشری به سوسی دیجیتال‌شدن پیش می‌رود. لغاتی مانند ارز دیجیتال، NFT و بیت‌کوین به لغت‌نامه روزمره اکثریت آدم‌ها اضافه شده است. حالا این لغات در حال ورود به زبان گفت‌مان دنیاى هنر هستند. با این حال هنوز اکثر مردم در واقع نمی‌دانند که یک NFT چیست و از مزایا و معایب آن بی‌خبر هستند.

دنیاى هنر با ظهور توکن‌هاى غیر قابل تعویض (NFT) در سال‌ها و به‌خصوص ماه‌های اخیر تغییرات بسیاری داشته است. NFT که بیشتر به عنوان توکن‌های غیر قابل تعویض شناخته می‌شوند، توکن‌های رمزنگاری‌شده متمایزی هستند که برخلاف ارزهای دیجیتال یا پول فیزیکی قابل مبادله یا تکرار نیستند و می‌توانند برای نمایش هر چیزی از هنر دیجیتال گرفته تا موسیقی، ویدئو و حتی اشیای فیزیکی استفاده شوند. آنها با کدها و اطلاعات شناسایی ویژه از یکدیگر متمایز می‌شوند و این ویژگی کمک می‌کند تا صحت داده‌های ثبت‌شده در بلاک‌چین تا مبدأ اصل اثر و گواهی مالکیت آن قابل ردیابی باشد.

این توکن‌ها در یک بلاک‌چین، یک مجموعه کامل دیجیتال که تراکنش‌ها را ثبت و تأیید می‌کند، ذخیره می‌شوند. این امر باعث می‌شود این توکن‌های غیر قابل معاوضه ایمن و غیر قابل تغییر باشند، به این معنی که نمی‌توان آنها را جعل کرد یا تغییر داد. NFT بر دنیای هنر تأثیر مثبتی داشته است که هم از نظر هنرمند و هم خریدار مزایای بسیاری دارد. ابتدا NFT کسب درآمد را برای هنرمندان آسان‌تر کرده است و هنرمند می‌تواند آثار خود را بدون نیاز به واسطه، مستقیماً به خریداران فروخته و همچنین فرصت‌های جدیدی را برای هنرمندان فراهم آورده تا از آثار خود کسب درآمد داشته باشند.

در یک NFT به گفته مجله تایم هنرمندان می‌توانند آثار هنری خود را در یک بازار ثبت کنند و سپس باید این آثار را به عنوان توکن‌های دیجیتال از طریق بارگذاری و تأیید

به مناسبت نمایش آثار علی ذاکری با عنوان «قدم برداشتن در تاریکی» در گالری نیان

در ستایش سکوت در برابر نقاشی

فاروق مظلومی: جمعه گذشته با علی ذاکری گفت‌وگویی دوستانه در گالری نیان داشتم. یاد جمله‌ای از آخرین فیلم مارتین مک‌دونالد، The Banshees of Inisherin می‌افتم. مرد آهنگ‌ساز دوست چوپانش را دیگر قابل معاشرت نمی‌داند و می‌گوید وقتی برای تلف‌کردن ندارد. کالین فارل در نقش چوپان با تمام یقین برای پاسخ سؤالش از دوست آهنگ‌سازش می‌پرسد که انسان خوب بودن مهم‌تر است یا هنرمندبودن؟ صداآلته مقایسه هنر با انسانیت قیاس مع‌الفارق است.

علی ذاکری انسان خوب هنرمند است. حتماً تا به حال به این موضوع فکر کرده‌اید که وقتی کسی را می‌بینیم، اول شغل و مرتبه اجتماعی‌اش به ذهنمان هجوم می‌آورد یا خودش؟ ساحتش؟ قطعا علی ذاکری از مهم‌ترین و مؤثرترین نقاشان تاریخ هنر ایران است. نقاش بزرگی است ولی همیشه انسان بزرگ‌تری بوده است. حتی در نوشتن نقد برای آثارش هم نوشتن از خودش مقدم می‌شود.

در مستندپرتزه‌هایی که از او در سایت آپارات وجود دارد، تعریف می‌کند که در نوجوانی در لحظه ثبت‌نام در دانشسرای هنر به شکل کاملاً اتفاقی با فاطمه معتمدآریا

www.sharghdaily.com

روی دنیای هنر گذاشته‌اند، اما از تأثیر آنها بر روی محیط زیست نمی‌توان چشم‌پوشی کرد. از آنجایی که NFTها بر اساس رویکرد «ضرب‌کردن» عمل می‌کنند، بسیاری

نگران تأثیر ردیای کربنی آنها بر محیط زیست بودند. اقتصاد کاملاً از نظر اخلاقی و زیست‌محیطی به دلایل هزینه بالای کربن برای تولید آنها زیر سؤال رفته است. هنگامی که NFT فروخته می‌شود، خریداران چیزی به نام «رمزارز اتریوم» دریافت می‌کنند. مانند هر ارز بین‌المللی دیگری، این رمزارز قابلیت نقدشدن را دارد.

تا سال ۲۰۲۱ اتریوم از همان الگوریتم بیت‌کوین به نام «اثبات‌عمل» استفاده می‌کرد. رمزارزها از این تکنیک استفاده می‌کنند تا بتوانند دقت عمل بیشتری در شناسایی تراکنش‌هایی که به بلاک‌چین اضافه می‌شود داشته باشند.

تأثیر هر عملیات تراکنش اتریوم، بنا بر گفته دیجیتال‌کمیسست، تولید ۳۳.۴ کیلوگرم دی‌اکسیدکربن است که معادل ردیای کربنی ۲۴ هزار تراکنش ویزاکارت است.

در ماه سپتامبر ۲۰۲۱، اتریوم، الگوریتم خود را تغییر داد و عملیات «اثبات‌سهام» را جایگزین کرد، طبق این الگوریتم تازه، خبری از شبکه‌هایی از دستگاه‌های استخراج بر مصرف نیست که به تولید کربن بالا بینجامد. اکنون هر تراکنش اتریوم ۰.۰۱ کیلوگرم دی‌اکسیدکربن تولید می‌کند که معادل ردیای کربنی ۲۲ تراکنش ویزاکارت یا دو ساعت تماشای کانال یوتیوب است. راه‌های دیگری نیز برای کم‌کردن دی‌اکسیدکربن NFTها در حال اجرا هستند.

یک شرکت کانادایی به نام متاوروکس، زیاله‌های نفتی را به انرژی دوست‌دار محیط زیست برای استخراج رمزارزها تبدیل می‌کند. همچنین پلتفرم آرت رید مدعی است که سازنده اولین اپلیکیشنی است که به مسئله تأثیر کربنی NFTها می‌پردازد. طراحان این پلتفرم امیدوارند راهکار جدیدی برای ارتباط تولیدکنندگان و سرمایه‌گذاران در حوزه NFT و محیط زیست پیدا کنند.

آرت رید تکنولوژی بلاک‌چین سولانا را جایگزین اتریوم کرده است و ادعا دارد سازگارت را محیط زیست و کارآمدتر از اتریوم است.

با این وجود هنرمندانی همچون هاینریش بر این باور هستندکه با اینکه NFT برای محیط زیست سودمند نیست، تأثیر آن از شرکت‌هایی مانند آمازون کمتر است و این کمپانی‌های بزرگ‌تر، تهدیدهای بزرگ‌تری برای محیط زیست به حساب می‌آیند.

با پیشرفت تکنولوژی کماکان منتظر کم‌شدن ضررهای رمزارزها بر روی محیط زیست هستیم.

نه مشت‌زن‌ها. درباره آثار ذاکری نباید بیش از این حرف زد و شنید. آنها را باید دید و دیدن عکس این آثار هم فقط برای آشنایی اولیه خوب است و هرگز با دیدن مستقیم آثار یکسان نیست و این به همان دلیل تفاوت‌های فاحش ساختاری عکس و نقاشی است که هم مرور کردیم.

خوشبختانه آثار علی ذاکری قابل طبقه‌بندی و شناسایی نیستند. نقاشی اصیل اجازه طبقه‌بندی در قفسه‌های سبک و دوره را نمی‌دهد و هر نقاشی نقاش شروع و پایان یک سبک و دوره نامشخص است؛ اگرچه قوانین تحمیلی بازار چیز دیگری می‌گویند. در گفت‌وگوهای این نقاش به حس و ارتباط حسی با نقاشی تأکید می‌شود و به گفته خودشان به استدلال‌های مغزی در نقاشی رجوع نمی‌کنند. در کلاسی که در نوجوانی با نبیایل الخاص داشت‌اند، روش طراحی حسی را کار می‌کنند. از مرجع‌های مهم این روش، طراحی کتاب The Natural Way to Draw اثر KIMON NICOLAIDES است.

حتی وقتی ذاکری از مادرش که هرگز او را ندیده است، می‌گوید، به رنگ آبی در بعضی از نقاشی‌هایش اشاره می‌کند. آیا می‌توانیم حس و اندوه خود را برای سادری که ندیده‌ایم بیان کنیم؟ نه، هرگز. این‌ امور مجرد –بی‌زمان و بی‌مکان– سهمگین‌تر و والاتر از آن هستند که توسط زبان که امری زمانی و مکانی است، بیان شوند. نقاشی برای بیان این حس‌ها به وجود آمده است. هر رنگی، هر فرمی و هر بافتی حامل حس و روایتی است که ما قادر به بیان آن نیستیم. کسی چه می‌داند، شاید سکوت، ستایش نقاشی است و شاید نقاشی در ستایش سکوت است. بعد از دیدن هر نقاشی فقط حس است و دیگر چیزی نمی‌بینی؛ قدم برداشتن در سکوت و تاریکی. نقاش با بیان شعری از اکاویو باز به زیبایی به دیدن جهان با نقاشی اشاره می‌کند «من با سرانگشتانم می‌نگرم/ آنچه را که چشم‌اندم لمس می‌کنند: سایه‌ها، جهان را».

در یکی از مستندپرتزه‌های علی ذاکری می‌شنویم که در دوران سربازی نگهدان اسرای عراقی بوده است. روزی که برای اعزام یک اسیر به در مانگاه ساعتی در آمبولانس مقابل او می‌نشیند، با چشم‌های باز برای چشم‌های بسته اسیر گریه می‌کند. هنرمند می‌داند اسارت چیست. به قول خود ذاکری نقاشی به سراغش آمد و آن‌طور که معلوم است هنر، هنرمند را به اسارت می‌گیرد. کسی چه می‌داند، شاید اسارتی شیرین و شاید تلخ. احتمال قریب به یقین تلخ. مجموعه «قدم برداشتن در تاریکی» که با همکاری کاری سرای و تحت عنوان پروژه‌های کاروان اجرا می‌شود تا ۲۹ اردیبهشت در گالری نیان آماده بازدید بود.

اخبار برگزیده

فروش بیش از ۳۰ میلیون دلار در بازار مجسمه‌سازی

رکوردی دیگر از لوئیز بورژوا

یکی از عنکبوت‌های مطرح لوئیز بورژوا (مجسمه‌ساز زن ساختارشکن معاصر) در یک حراج بیش از ۳۰ میلیون دلار فروخته شد. حراج ساتنیز روز جمعه اعلام کرد عنکبوت معروف برنزی به ارتفاع ۱۰ فوت در فروش رکورد جدیدی را برای یک مجسمه‌ساز زن به ثبت رسانده است. «عنکبوت» محصول سال ۱۹۹۶ ساخته لوئیز بورژوا است که بیش از ۱۰ فوت قد و بیش از ۱۸ فوت عرض دارد. این اثر با احتساب هزینه‌ها عصر روز پنجشنبه ۲۸ اردیبهشت (هجدهم می) در یک حراج در نیویورک به قیمت ۳۲.۸ میلیون دلار فروخته شد. این فروش همچنین رکورد جدیدی را برای اثری از Bourgeois به ثبت رساند. این اثر قبلاً متعلق به Funda Itatō برزیل بود. به گزارش «سی‌ان‌ان» تنها اثر عنکبوت از هنرمند فرانسوی–آمریکایی لوئیز بورژوا تاکنون در حراجی فروش رفته است. به‌عنوان مثال در ماه می سال ۲۰۱۹ بود که یکی دیگر از عنکبوت‌ها به قیمت ۳۲.۱ میلیون دلار در حراج کریستی نیویورک فروخته شد. اما دراین‌میان رکورد اصلی همچنان متعلق به یک زن هنرمند دیگر است. تابلوی جورجیا اوکیف با عنوان «جیمسون وید» در سال ۲۰۱۴ در موزه‌بل‌های کریستال آلپس والتون در بنتونویل آرکانزاس به قیمت ۴۴.۴ میلیون دلار خریداری شد. بورژوا که در سال ۲۰۱۰ در ۹۸سالگی درگذشت، ساخت عنکبوت‌های خود را در ۸۰سالگی شروع کرد و در ادامه بود که این موجودات سر به فلک کشیده به شناخته‌شده‌ترین آثار او تبدیل شده‌اند گفتنی است مجسمه‌های این مجموعه در بسیاری از موزه‌های پیشرو جهان ازجمله موزه گوگنهایم در بیلپائو، گالری ملی کانادا در اتاوا، دیا بیکن در نیویورک و تیت مدرن در لندن به‌طور برجسته به نمایش گذاشته شده است. کلسی لئونارد (رئیس حراج عصر معاصر ساتنیز در نیویورک) دراین‌باره به «سی‌ان‌ان» گفت: اثر لوئیز بورژوا با رکورد جالبش به بازارش‌ترین مجسمه‌ای تبدیل شده که به دست یک زن ساخته شده است. «سی‌ان‌ان» در ادامه نوشته است: عنکبوت‌های بورژوا بدون شک شاهکار واقعی هنر قرن بیستم هستند. این مجسمه‌های قدرتمند و درعین‌حال حساس، در سرتاسر جهان حضوری بسیار عالی دارند.

۱۰۰ عکس از ۵ عکاس جوان در دوران انقلاب اسلامی، دفاع مقدس و جنگ بوسنی در حوزه هنری

جنگ در نمایشگاه «آن پنج نفر»

صد عکس از پنج عکاس جوان در دوران انقلاب اسلامی، دفاع مقدس و جنگ بوسنی در قالب نمایشگاه «آن پنج نفر» برگزار می‌شود. به نقل از روابط‌عمومی حوزه هنری، نمایشگاه عکس «آن پنج نفر» شامل صد عکس از پنج عکاس جوان در دوران انقلاب اسلامی، دفاع مقدس و جنگ بوسنی است. این نمایشگاه روز گذشته یکم خرداد ۱۴۰۲ ساعت ۱۷ در گالری خانه عکاسان ایران افتتاح شد و هم‌زمان با آن از آثار و هشتمین جلد از مجموعه کتاب عکاسان جنگ، اثر بهرام محمدی‌فرد رونمایی خواهد شد. «آن پنج نفر» روایت پنج عکاس جوان در دوران انقلاب اسلامی، دفاع مقدس و جنگ بوسنی است و توسط شهید محسن چوبدار، شهید ابراهیم اصغرزاده، مرحوم قربان خلیلی، مرحومه مریم کاظم‌زاده و بهرام محمدی‌فرد عکاسی شده‌اند. نمایشگاه عکس «آن پنج نفر» شامل صد عکس است که در اندازه‌های ۱۰۰ در ۱۵۰ سانتی‌متر، ۱۰۰ در ۷۰ و ۵۰ در ۷۰ چاپ شده‌اند و از روز گذشته یکم خرداد ۱۴۰۲ به روی دیوار گالری خانه عکاسان ایران رفته‌اند. این نمایشگاه از سه‌شنبه دوم تا ۳۰ خرداد ۱۴۰۲ در روزهای شنبه تا چهارشنبه از ساعت ۱۰ الی ۱۹ و در روزهای پنجشنبه و جمعه از ساعت ۱۵ الی ۱۹ در گالری خانه عکاسان ایران، واقع در حوزه هنری انقلاب اسلامی، خیابان سمیه قاطع خیابان حافظ، میزبان علاقه‌مندان خواهد بود.

نمایش آثار شهزاد قاضی‌زاهدی در گالری نیان

«میزانسن»، چیدمانی غیرطبیعی میان ما

مجموعه‌ای از آثار شهزاد قاضی‌زاهدی با عنوان «میزانسن» از تاریخ پنجم تا ۱۹ خرداد در گالری نیان به نمایش درمی‌آید. شهزاد قاضی‌زاهدی گرافیک و نقاشی را در مقطع لیسانس و فوق‌لیسانس تحصیل کرده و پیش از این نیز در نمایش‌های انفرادی و گروهی مدعی حضور داشته است. همچنین در چندین آرت‌فر خارجی نیز در سال‌های گذشته شرکت کرده است. مجموعه‌های «چهره‌ها و فیکورها»، «زنان جنوب»، «گل‌ها»، «دوچرخه‌ها» و «در جریان» تاکنون در کارنامه این هنرمند به چشم می‌خورند. آثار نمایش انفرادی «میزانسن» با نگاه به آنچه هستیم و آنچه برخاسته از تصنعی خودساخته زندگی‌اش می‌کنیم، خلق شده است. در بخشی از توضیح درباره آثار این نمایشگاه نوشته شده: «نقاش در این مجموعه در پی موقعیتی رفته که اساسا در آن انسان‌ها آگاهانه از زیست طبیعی و روزمره خود خارج می‌شوند و زیستی مصنوعی و بر ساخته را پیش می‌گیرند. اینجا پیچیدگی دوچندان است و هر نوع ثبت لحظه در یک دوگانگی قرار می‌گیرد؛ ثبت انسان چنان که خود هست و ثبت انسان چنان که می‌خواسته خود را نشان بدهد. نشانه‌هایی مانند تصنع‌های نمایش‌گون، پرده‌هایی که نمادین دو فضا را از هم تفکیک می‌کنند؛ لباس‌هایی که بین روزمره و بر ساخته در رفت‌وآمد هستند و حالت‌هایی انسانی که هم پیوندی با دیگر پیکره‌ها دارند و هم پیوندی با مخاطبی که این سوی قاب ایستاده و به او می‌نگرد». علاقه‌مندان می‌توانند از نمایش انفرادی «میزانسن» از روز جمعه، پنجم تا ۱۹ خرداد در «گالری نیان» به آدرس: میدان هفت تیر، خیابان مفتح جنوبی، خیابان تور، خیابان ورم‌آبادی، نب‌بست ابهری پلاک ۵ بازدید کنند.

